

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig mod den ærede næstsidste Talers Ytringer at anføre nogle ganske faa Ord. Han talte om, at man viste Utafnemmelighed naar man ikke støttede en Minister, hvis Optræden man dog billigede. Jeg troer, at dette er ubesøiet baade efter Indholdet og Formen af de Forhandlinger, der her ere blevne førte, og jeg skal tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det dog vel kan være Tvivl underkastet, hvilken Støtte der er den stærkeste, hvilken Anerkjendelse den fylbigste, enten den, der sikrer Lovens Uangribelighed af dens Modstandere udenfor Folkerepresentationen, eller den, der udsætter sig for, at ved værlende Forhold kan Anordningen blæses bort. Den ærede Taler siger, at naar den er blæst bort, er det tidnok at komme med en Lov, men dette er neppe i noget Tilfælde rigtigt, og allermindst er det gjældende, forekommer det mig, i Samvittighedsanliggender. Jeg kan derfor ikke dele hans Betragtningssmaade, men maa vedblive at holde paa det stillede Endringsforslag.

Ploug: Ja, den ærede Taler har ganske Ret i at sige, at der er mange Ting, der kunne blæses bort. Det kunne ogsaa Love og Grundlove. Men naar en Anordning befæster den bestaaende Tilstand, gaaer man ikke let hen og forandrer den, og faaer først Anordningen slaaet faste Nodder og vinder Paassjønneelse, skal en kommende Minister nok lade den staae.

Ordføreren: Ja, naar den faaer.

Clausen: Den ærede Ordfører paabe- raabte sig i et tidligere Foredrag som Beviis paa, at det var et Folkenske, at udenfogs Præster skulde have Ret til at holde Altergang og forrette Gudstjeneste i Sognets Kirke, at dette Forslag var flere Gange fornyet med stor Thærbighed. Der er to Maader, hvorpaa et Forslag kan komme igjen. Den første er, at det fremtræder med nye Grunde og nye Oplysninger; den anden er, at det bliver gjen- taget uden saadanne Grunde og Oplysninger. Den første Maade kan man være fuldt besøiet til at tage til Følge, men at give efter for den anden, er kun at fremdrive altid videregaaende

Forestillinger. Appetiten kommer, som bekendt, ved Spiisningen.

Ved samme Leilighed skal jeg tillade mig at imøbegaae en Ytring, der er fremkommen af den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kreds (Strøm), som jeg tidligere ikke har anset det fornødent at tage til Gjenmæle imod, men nu, da Leiligheden gives, skal møde med et Par Ord. Han meente, at det var ukorrekt, naar jeg i Udvalgets Betænkning Side 2 2den Sp. sagde, at „Anordningen af 2den Oktober 1862 gaaer ud over den Grændse, som Landstinget i Sessionen 1860 besluttede at opretholde“. Landstinget vedtog dengang med Stemmesleerhed et Forslag om at indrømme Benyttelse af Sognekirken af udenfogs Præster for Barnedaab og Brudevielser, men forkastede et Forslag om at udvide denne Benyttelse til Altergang. Naar nu Lovforslaget, om end i begrændset Form, gaaer ud paa at udvide denne Frihed ogsaa til Altergangen, er det unægteligt, at Anordningen „gaaer udenfor denne Grændse“, at den gaaer „et følgerigt Skridt videre“.

J. Nielsen: Naar det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Ploug) antog, at jeg ved at tale til Fordeel for Sognemenighedsorganisationen vristede en Tilstand, hvor Menighedens Medlemmer vare bundne til deres Sognepræst, tog han fuldkommen feil af, hvad der var mit Dnske. Jeg billiger aldeles Sognebaandsløsningsloven, hvorved der er givet det enkelte Menighedsmedlem, der ikke kan finde sig opbygget ved Sognepræsten, Frihed til at vælge en anden, hvor den Frihed er givet undtagelsesviis, og hvor den just ved at være givet undtagelsesviis ikke forstyrer Sognemenighedernes Organisation. Men derimod troer jeg, at man ved saadanne Skridt som dette her og ved at give en saadan Frihed som den, der er givet i den kongelige Anordning, kommer henimod det Maal, der forespæver Mange, som ønske, at al Sogneinddeling skulde ophøre. Jeg antager nu, at Sogneinddelingen er gavnlig, ligesom den har hersket fra den allerældste Tid. Jeg anseer den gavnlig, ikke alene fordi Sognebeboeren saa veed, hvem han kan holde sig til, og hvo der er pligtig til at tage imod